

Ma már csak emlék...

„A HAP Galéria és a Győr-Moson-Sopron Megyei Mérnöki Kamara szeretettel meghívja Önt 'Volt Győrben egy tervezőiroda...' című kiállításra" – szölt a szépen megszerkesztett meghívó szövege. A kiállítást a HAP Galéria egyik tulajdonosa, Winkler Barnabás, és a vállalat utolsó időszakának egyik vezetője, Palla Dénes nyitotta meg április 25-én a megyei önkormányzat irodaházának aulájában.

A volt Észak-dunántúli Tervező Vállalat, korábban É. M. Győri Tervező Vállalat munkáinak felkutatható nyomaiból, tárgyi, tervi emlékeiből állította össze egy lelkes csapat a gyűjteményes kiállítást. Önként vállalt missziójuk sorába illik ez a Budapesten már bemutatott, most a megyeszékhelyre is elhozott tárlat. Emléket kívánnak állítani azoknak a nagy tervezőirodáknak, amelyek nagyszerű szakembergárdájuk révén igen jelentős létesítmé-

jobbára deres hajú egykori győriterves nosztalgizva nézegette a tablókát. A bemutatott képeken, tervrajzi részleteken, rajzokon keresztül is visszagondolhattak életük meghatározó időszakára. Kenyérgyárak, szervizek, ipari csarnokok, kulturális létesítmények, iskolák, szállodák, lakóépületek tervezési folyamatainak emlékképei bukkantak fel nézelődés közben.

A kiállított anyag természetesen véletlenszerű összeállítású. Hiszen véletlen, hogy milyen anyag kinél lehet fel ennyi idő elmúltával. Véletlen az, hogy személyes kapcsolataik révén kit kerestek meg a szervezők bemutatatható dokumentumokért. „Véletlen”, hogy a privatizáló nem szakmai befektetőnek a felgyülemllett hatalmas értékű tervanyag értéktelen, helyet foglaló, nem kihasználható, eltakarítandó lom volt csupán. (Milyen jól jönnének manapság egy-egy épületrekonstrukció kapcsán!) Véletlen, hogy miután elhatá-

re UEFA és FIFA és nem tudom még milyen előírásoknak megfelelő, a magyar labdarúgás színvonalához méltó új épüljön fel, amely akár Eb rendezésére is alkalmas lesz. Valamikor.

Köszönet a szervezőknek a lelkes munkáért, a gondolatért, hogy ilyen bemutatósorozatot kitaláltak. „Emlékszel?”... „Melyik irodában is dolgoztál?”... „Jaj! Mi is a keresztneved?”... jellegű kérdések hallatszottak innen-onnan. Ez nosztalgia-rész. Nosztalgia, ami ma – talán nem is egészen alaptalanul – nagy divat. Ez a kiállítás(sorozat) azonban többről szól. Olyan értékekre is felhívja a figyelmet, amelyeket ma a tervezőszakma egyértelműen hiányol. A továbbképző, szakmai gyakorlati ismereteket adó műhelyek tűntek ugyanis el a nagy, klasszikus tervezőirodák megszűnésével.

Ma már csak emlék, hogy volt egyszer egy GYŐRITERV. Jobbára emlék, hogy voltak nagy regionális tervezőirodák. A ma tétova pályakezdői is el tudják talán képzelni – átélni sajnos már nem –, hogy milyen lehetőség volt szakmai fejlődés, tapasztalatszerzés tekintetében egy ilyen komplex alkotóközösség.

Szükség volt rájuk.

Gyurkovics Zoltán épületgépész mérnök,
a GYŐRITERV egykori tervezője

nyekkel gazdagították környezetüket. Így jött létre a győri kiállítás is.

Az ország egykor volt nagy múltú regionális tervező vállalatainak sorsa kísérteties hasonlóságot mutat. Létrehozták őket a negyvenes évek végén azért, hogy régiók építési, iparosítási programjaiban szerepet vállaljanak. A megalakult irodák később igazi műhelyekké váltak. Olyanokká, amelyekben meghatározó létesítmények születtek, miközben a fiatal tervezők számára szakmai, gyakorlati továbbképző lehetőségeket adtak. Tervezőgenerációk sora egészítette ki az egyetemeken megszerzett elméleti tudását a csak a tervezőirodai körülmények között megszerezhető gyakorlatival.

Aztán ennek az időszaknak vége lett. A regionális tervezőirodák éltek általában 45–50 évet...

A megnyitón megjelent mintegy 150,

rozták, hogy a kiállítást megszervezik, még le tudták fotózni az 1976-ban készült ETO-stadiont, amelyet mára a földdel tetek egyenlővé. Lebontották, hogy a helyé-

